

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Consid. 11. De occasionibus solidæ virtutis in dispositione Superiorum de
nobis expectanda & acceptanda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

CONSIDERATIO XI.

De occasionibus solida virtutis in dispositione Superiorum de nobis expectanda & acceptanda.

Ita publica, quâ ad aliis inserviendum destinamur, duplicem habere assolet difficultatem. Una est Applicatio ad illam, vel applicationis expectatio, atque acceptatio. Altera est, ejusdem executio. Hic de priore consideramus.

In Societate vita privata non ideo indulgetur, ut in ea hæreatur, sed ut in ea ad publicam Religiosus præparetur, ubi præparatus fuerit in privatâ, & publicam expectet. Publicam vitam voco officia atque ministeria, quæ aut sunt domestica, ut esse Superiorem, Ministrum, spiritûs Præfectum; aut sunt ad externos, ut esse Confessarium, Concionatorem, Professore, Missionibus deputatum, Oeconomicæ rei curandæ addictum, Janitorem, Sacristam, Emptorem &c. Ad hæc spiritualia officia applicatio post privatam vitam expectanda est: nec verò ad officia ipsa solùm, sed etiam ad tempus, quando & quamdiu: ad locum, ubi: ad personas, apud quas & cum quibus officia obeunda erunt.

Hæc expectatio difficultatem habet, & audeo dicere, lima est atque Lydius lapis solidæ virtutis. Quem hæc expectatio non pertentat, mihi multùm

F

solidæ

solidæ virtutis ille videtur præclarum signum habere. Josephum Anchietam nostrum legimus, de se aliquando pronunciâsse, nunquam sibi in mentem venisse, posse se fieri Sacerdotem, item nunquam sibi in mente obversatum, posse se fieri professum. Et ista exspectavit, curavit, laboravit fieri, cui neque posse se fieri in mentem unquam venit? O! qualem in anima illa pacem habitâsse credam, quàm uni Deo, uni ejus voluntati & gloriæ curandæ intentam, cui de se talia cogitandi nunquam in mentem venit! Et quid est sibi unire, animam suam perdere, oblivisci suû, totum se in Deum transfudisse ac immersisse, totum suum cogitatum in Deum jactâsse, si hoc non est? Est igitur hæc de sua dispositione incuria, virtus solida, dispositionis autem exspectatio, virtutis solidæ exploratio. Quid in hac re sentiam Religioso faciendum, hisce capitibus exponam.

1. Desidero, ut Religioso nunquam in mentem veniat hæc quæstio. Quid de me fiet? Venit aliquando in mentem B. Aloysio istiusmodi cogitatio, quam ita expellere laboravit, ac si capitalissimi sceleris periculum sese objecisset.

2. Si quando venit ista cogitatio in mentem, illico explodat illam dicens: Quid ad me? *Dominus regit me, Dominus providebit, Domino est cura de nobis.* & uno verbo, caput illud Evangelii, in quo Dominus contra sollicitudinem accuratè disputat, opto medullitus à Religioso, & disci, & verè penetrari. Ac profectò, si quæ cogitatio Religioso, ista sanè est in injuriam Dei, ejusque voluntatis

tatis

tatis, providentiæ, ac fidelitatis. Commisit se Religiosus Deo regendum per Superiores, ut quid ergo de se cogitat? An non fidit Deo? an putat malè de illo dispositurum Deum? an non salubriter? an non ad exigentiam ejus? Hæc est iniquitas infidelitatis pessimæ, hæc cogitatio sacrilegæ mentis & de Deo in bonitate non sentientis. Si credis Religiose, Deum esse sapientio rem quàm tu, crede etiam, quòd meliùs nôrit: quid tibi evenire, quid agere, ubi manere expediat, quàm nôsti tu. Si credis, te magis à Deo diligi quàm à te, crede etiam, quòd Deus meliùs tibi velit, melioraque & in melioribus circumstantiis tibi ordinaturus sit, quàm vel cogitare, vel optare possis tu. Si credis, Deum esse meliorem quàm tu, crede, quòd meliora etiam pro te provisurus, atque inventurus sit quàm tu. Si credis Deum esse potentio rem quàm tu, crede etiam Deum efficacius tibi salubria, nemine impedire valente, provisurum quàm te. Crede ergo Deo, projice te in eum, projice securus: non se subtrahet ille, non deerit tibi, non fallet fidem.

3. Desidero, ut Religiosus, quantum ad præsens propositum attinet, illam Regulam ex Comm. 21. & intelligat, & in memoria, & multò magis in praxi teneat: (Quæ à Superioribus circa administrationem agenda sunt, nemo curiosè ab aliis exquisat, aut conjecturam faciendò, de iis sermonem misceat, sed unusquisque sibi ac muneri suo attendens, quidquid de se atque aliis constituendum erit, tanquam de manu Dei expectet.) Quæ istâ Regulâ præcipiuntur, hæc sunt. 1. De Regimine

superiorum & de dispositionibus futuris non curiosè inquirendum. 2. Conjecturæ non faciendæ. 3. Cum aliis de hac materia nihil loquendum. 4. Ut id præstari à singulis commodè possit, muneris suo & sibi met à quoque attendendum. 5. A Deo omnia ordinanda sciat, speret, expectet, acceptet. Hæc si servarentur, satis essent. Et ubi sunt illæ nostræ divinationes? prævolationes, minorum Prophetarum revelationes ac prædicationes? assertiones? in vulgus sparsiones? rarò absque injuria aliorum, aut molestia & perturbatione? Hæc sanè etiam à senibus fiunt: sed non ex spiritu Regularum fiunt.

4. Si absque cogitatione & sollicitudine esse non possumus, saltem ea sollicitudo in potestate nostra sit, non faciat nos inquietos. Nihil determinemus vel nolle vel velle, vel petere, vel refugere, sed in medio consistamus, & si quid occurrit aut optabile aut formidabile, Dei totum providentiæ relinquamus, desiderium ad indifferentiam conformemus, & metu futurorum, fortè non futurorum, nos cruciari ac turbari non sinamus.

5. Si petendum est aliquid à Superiore, sic petendum, sicque proponendum, ut Regula summ. 46. præcipit, & ut in exemplo de obedientia præscribitur. Verba Regulæ, duo servari in hac parte volunt. Primum, ut antequam ad Superiorem aliquid referamus, orationem præmittamus ad Deum, quâ factâ si proponendam nihilominus rem senserimus, tum demum proponamus. Secundum, ut re superiori expositâ, ejus omnem curam eidem relin-

relin-

relinquamus, & quidquid statuerit, id optimum dicamus, nec ultra tam per nos, quam per ullum alium urgeamus, sed persuadeamus nobis, id Deum velle, idque nobis & obsequio Dei expedire, quod statuit Superior. Porro in Epistola de obedientia, jubemur animum in quodam æquilibrio collocare, ut neutram in partem postulati plus, minusve propendamus, sed æquo animo parique quiete acceptemus, sive annuat, sive renuat Superior.

6. Si quid contra spem aut propensionem aut honorem reputationemque nostram à Superiore de nobis sit ordinatum, si quid violentius, inexpectatumve tam à nobis, quam ab aliis, de nobis statuatur: tum verò caveamus perturbationem animi, tum ad orationis subsidia recurramus, tum verò ponamus nos in manus Dei, & dicamus: *Non mea, sed tua voluntas fiat Domine*, Luc. 22. 42: tum fugiamus murmuraciones, suspiciones, compassionēs, animum non mulcentes, sed exulcerantes, tum gaudeamus, quòd certi simus nos à Deo regi, & quòd non ex humanis seu nostris, sed divinis rationibus simus deinceps victuri, quòd ad actiones nostras sequentes nihil de nostra electione, propriave simus voluntate allaturi. Quà consolatione, nescio, an aliquid sit in vita Religiosa homini Religioso optabilius, atque etiam solidius, hoc est enim summam Votorum Religiosi statum assequi, nempe desciscere à consortio & fermento suæ propriæ voluntatis.

7. Omnis difficultatis atque molestiæ, quæ se se offerre solet in expectatione & acceptatione dispo-

fitionis de Religioso, ipsi homini Religioso, nullus est tons alius præter amorem suū privatum: ex hoc enim timor, ex hoc spes, ex hoc adhæsiō, ex hoc fuga, ex hoc suspicio, murmuratio, repugnantia voluntatis, respectus humani, excogitatio rationum excusantium, refugium ad alios (etiam externos) diffidentia, aliāque plurima mala eveniunt, in animūque Religiosi prorepunt, ac illum pace spoliāt, turbatum reddunt, sibi gravem, molestum superioribus, obedientiæ retractarium, in officio segnem. Monet nos Apostolus: *Nolite locum dare Diabolo*, Ephes. 4. 27. quod explanans Augustinus, ait: *duas esse Diaboli portas, timorem & amorem*. Nihil timeat homo sibi evenire, nihil amet: clausit locum & portam Diabolo.

8. Perfectionis amator Religiosus, in hac materia, aut nunquam cogitabit, quid sit de se statuendum ab obedientia: aut si cogitabit, proponet omnia sibi ob oculos, quæ sperare vel formidare possit, & ea quidem quæ illum deprimere, quæ viliorum in suis & aliorum oculis facere possent, pro se eliget, à Deo petet, ad illa se se, tanquam certò eventura essent, cum gaudio, cum animi protectu & quiete, de manu obedientiæ divinæque providentiæ præparabit, & confirmabit. Sic confirmatam mentem prævisa jacula minùs turbabunt, quia minùs ferient.

9. Porro pro præsentī negotio, nihil consultius, nihilque ad virtutem solidandam præsentius, planā & plenā suū in Dei voluntatem resignatione, quo genere exercitii in spirituali vita, sicut nihil est
sub-

sublimius, ita nihil utilius, nihil ad omnes animi perturbationes evertendas efficacius, nihil ad æternam cordi pacem parandam robustius, nihil à Religioso animo concipiendum ardentius, quærendum diligentius, augendum avariùs, tuendum obstinatiùs, mendicandum à Deo humiliùs. Hanc qui affecutus est, omnia habet, nec quidquam, quod in vita spiritùs ulteriùs quærat, reperiet. Perfecta enim resignatio, omnis virtus est, & ea quidem perfecta. Hujus dignitatem, si quis ignorat, (ignorat autem, quia expertus non est) frustra laudo; si quis novit, etiam frustra laudo, nam nec ille capit quod dicitur, & iste meliorem laudatorem, experientiam scilicet suam, habet.

Quod autem dixi hæctenus in hac Consideratione de difficultate in expectatione & exceptione dispositionis ad officia atque ministeria: Id ipsum dico de exceptione dispositionis ad studia harum vel illarum scientiarum, illo vel illo loco, tanto vel tanto tempore. Item id ipsum dico, de exceptione dispositionis seu promotionis ad Sacros Ordines, post tot vel tot, studiorum talium vel talium annos. Item id ipsum dico de exceptione dispositionis, seu promotionis ad gradus Religiosos trium & quatuor votorum, solennis vel non solennis professionis, ut mos est. In qua exceptione talium dispositionum, quæ, quantæ, quales soleant aliquando esse in aliquorum animis difficultates, luctæ, pugnæ, mœrores, nihil attinet dicere, quia forsitan nemini non contingit oculis videre. In his passibus nihil suaserim aliud, præter jam dicta. Certè cum

ad Religionem perreximus, nulla studia, nullos ordines, gradus nullos, ob oculos nobis proponebamus. Unicum propositum fuit, Deo servire, animam salvare, ex mundi laqueis ac periculis evolare, pro Deo & Christo pati, humiliari, obedire, laborare, ad omnem Superiorum voluntatem paratum esse. Ut quid ergo linguam hanc tunc obliviscimur, quando illam vel maximè callere debuimus? Si tot vel tot annorum doctrinæ causâ Religionem iniisti, sacrilegus es, & mendax & impostor; insuper stultissimus es, qui tam arduâ viâ (qualis est Religiosa vita) scientias quæsiturus venisti, quas longè planiore, sæcularis vitæ tramite obtinere potuisti. Quòd si meditans Religionem, curam studiorum tuorum & scientiæ, annorumque in ea ponendorum reliquisti, cur ergo nunc illam tibi resumpsisti? cur tibi arrogas, quod pridem, quod Deo providentiæque ejus permisisti? Non vides, te meliore spiritu præditum fuisse nondum tyro-nem, quàm nunc veteranum? non pudet defecisse te, in quo profecisse debueras? Ad hæc, scisne tu expedire tibi tot annorum & ista studia? Si nōsti: aut stultus, aut injurius est Deus in te, qui tibi proficua ad salutem & profectum invidet: tu verò & justior, & sapientior es Deo. Si non nōsti: ut quid ergo ignota appetis, & forsitan nocitura? Cur ea quæ optimus animarum curator Deus tibi subtrahit, pabula, asserens periculo etiam non vacare, tu importunus puer, ut æger, exposcere, ut lacrymans exigere non desines? Ad Sacerdotii tempora quod attinet; unum tantum quæro ex te, qui

qui

qui turbaris: jamne ita purus & Sanctus es, sacerdotioque idoneus, ut S. Franciscus Assisius fuit, quando ad Ordines sanctos recipiendos pergens, ab Angelo repulsus fuit? si ita purus es, nondum sacerdotio aptus es; si purior: audeo tibi objicere illud Iudaicum: *Tu de te ipso testimonium perhibes, testimonium tuum non est verum.* Ioan, 8. 2. nescio autem, an tu mihi verbis Christi responsurus sis. Ad gradum in Religione quid dicam? Non aliud, quam illud: Antiquæ Societatis mos fuit, petere, & Tyronibus petendum jugiter inculcare: Domine, da mihi humilem seu infimum in Societate gradum. Quod ipsum si nos eodem illo primævo & sincero spiritu peteremus, & postulare consuesceremus, audeo dicere, nec ipsi in oblatione humilis gradûs quidquam timoris ac mœroris sentiremus, nec alios tentientes notaremus. *Vtinam Deus convertat corda Patrum in filios*, illorum inquam Patrum, quibus nunquam in mentem venit, posse se professos 4. Votorum fieri, quibus supra suum meritum, & dignitatem videbatur, ad gradum formatorum spiritualium evehi. Cujusmodi etiam nunc non existimo deesse, opto tamen omnes omnino tales esse.

Hæc quæ dicta sunt, sic considerentur, ut ad intimos animi recessus demittantur, & cum solitis animi sensibus consuetudinibusque conferantur, ac tandem ad normam eorum animus, si fortè dissimilis est, componatur & solidetur, ut in expectatione dispositionis superiorum de se, non sollicitus, non turbatus, sed securus, sed quietus permanere,

& omnia tanquam de suavissimæ prudentiæ Dei manu exspectare, acceptarèque consuescat.

CONSIDERATIO XII.

De occasionibus solidæ virtutis in executione officiorum.

Solida Virtus non solum Religiosum armare debet, ad Religiosè exspectandam acceptandamque dispositionem de se Superiorum, voluntatisque divinæ: etiam ad executionem officiorum impositorum eos comitari & adjuvare debet. Sunt enim nonnulli, qui imperata sibi officia acceptant, illi quidem utcunque Religiosi, sed eadem exequentur haud equidem religiosè, vel quia exequendi illa usum non habent, vel quia ad ea exequenda, non propriæ, sed tantum alienæ voluntatis gustum adduxerunt, vel quia molestum, invidiosum, humile, censuris obnoxium officium arbitrantur, vel quia pusillo animo sunt, & respectibus humanis laborant, vel quia non diu se in officio mansuros sperant, vel quia commodis propriis, quibus inhiant aut insueverunt, in officio præsentis carere coguntur, vel quia per hoc officium obstrui ad alia sibi gratiora & destinata aditum putant, vel quia se tantum vexari seu probari opinantur, non autem seriò applicari, vel quia in eode erroribus admonentur, quæ admonitio cum molesta sit, cupiunt carere officio potius quam moneri.

moneri.